

[Skræppenborg-Nielsen.]

med. Betingelsen fra vor side er blot, at den støtte, der ydes, peger fremad og ikke tilbage.

Jeg synes, det er lidt bemærkelsesværdigt, at den højtærede finansminister, samtidig med at han fremsætter finanslovsforslaget og i forbindelse hermed forslag til ny udskrivningslov, der, hvis det vedtages, ændrer ved de hidtidige skatteskalaer, bekendtgør, at selve finanslovsforslaget regner med de gamle skatteskalaer. Dette forhold skyldes måske, at den højtærede finansminister er lidt usikker med hensyn til, hvilken modtagelse de foreslåede ændringer i udskrivningsloven vil få her i tinget, og lad mig derfor sige: vi er højst betænkelige ved at gå med til skalaændringer, der betyder, at skatteydere med bruttoindtægter på mellem 34.000 og 65.000 kr. får forholdsvis store skattelettelser, samtidig med at de små skatteydere bliver spist af med 210 kr. årligt.

I en tid, hvor man den ene dag diskuterer nye afgifter på dette eller hint og den næste dag skattelettelser, forekommer det mig virkelig, at man glemmer at tage tilbørligt hensyn til de tusinder, hvis årlige indtægt er så lav, at de ikke ansættes til statskat; for disse mennesker betyder eventuelle skattelettelser absolut intet. De betaler nemlig ikke statskat i forvejen og kan naturligvis ikke få lettelse for noget, de ikke betaler. Til gengæld rammer afgiftslove, af hvad art de nu end kan være, i udpræget grad disse mennesker meget hårdt, idet de beskattes fra første til sidst tjente krone. Mit parti har ved flere lejligheder givet udtryk for, at vi kun med tøven har affundet os med den nogenlunde balance, der i dag findes mellem på den ene side den direkte beskatning og på den anden side den indirekte beskatning. Men tegn i sol og måne har jo allerede for længst fortalt os, at indflydelsesrige politiske kræfter både inden og uden for regeringen for at fremme opsparingen her i landet arbejder på at få gennemført en betragtelig forhøjelse af de indirekte skatter med en tilsvarende nedsættelse af de direkte skatter til følge. Vi siger det ganske klart: her vil vi ikke være med.

Jeg er helt enig med den højtærede finansminister, når han siger, at der burde

være afsat større beløb til løsning af en hel række opgaver. Åbenbart er de forskellige styrelser oprindelige forslag til ministeren ændret eller skåret ned, og jeg skal i denne forbindelse ikke nægte, at det ville være rart og praktisk, hvis vi kunne få bare lidt mere at vide herom. Det kunne jo nemlig hælde sig, at folketinget ikke var helt enig med den højtærede finansminister i nogle af de nedskæringer eller nedsættelser, der måtte være foretaget. Hvis den højtærede ministers tanke med at få enkelte betydningsfulde fagministre kaldt frem i finanslovdebatten tager sigte på en sådan kulegravning af forslaget, er vi enige. Så bør man samtidig begrænse selve finanslovdebatten til de rent finanspolitiske spørgsmål, altså hovedspørgsmålet om det økonomiske klima, rentehøjden, pengeregigeheden, kreditknaphed, forbrugsinddragelse over offentlige budgetter m. m.

Så vidt vi kan se, er et af de vigtigste spørgsmål herhjemme spørgsmålet om den prioritetsrækkefølge for investeringerne, man bør tilstræbe for samfundet som helhed, ikke blot for statens og kommunernes vedkommende. Det må vel, som tiden går, efterhånden blive mere og mere klart for flere og flere, at den økonomiske harmoni, der tilstræbes, en harmoni, ingen kan være uenig om må være målet for al sund økonomisk politik, ikke nås ved blot at operere med de offentlige budgetter alene. Der er for os i den forbindelse ingen tvivl om, at en vis indflydelse på privatinvesteringerne bliver en mere og mere påtrængende nødvendighed, hvis det altså virkelig er meningen og ikke blot snak, at man ønsker en sådan økonomisk harmoni.

Der er ingen tvivl om, at 1-årige statsbudgetter i sig selv er urimelige. For blot ét år er jo ingen naturlig økonomisk periode, når man tænker på de store opgaver, der skal løses, opgaver, der i mange tilfælde kræver en årrække for at blive løst. Nu ved jeg godt, at man tilstræber flerårige budgetter. Hvorfor ikke begynde med ligesom rigets hovedstad at gå over til de såkaldte rullende femårsplaner? På boligområdet har den højtærede boligminister jo allerede stillet forslag herom for montagebyggeriets vedkommende. Lige så nødvendigt er det på andre områder. Hvis kommuner er fornuftige, så planlægger de